

for ikke medvirke til at gennemføre en lovgivning, der kun løser en del af problemet.

Et *mindretal* (Socialdemokratiets og Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med det stillede ændringsforslag.

Et mindretal inden for mindretallet (Socialistisk Folkepartis medlemmer af udvalget) finder, at udvalgsarbejdet har vist:

1) Da konkursprivilegiet blev ophævet 10. januar 1969, var A-skatterestancerne 0 kr., i dag er de 1½ mia. kr., og det er efter at man endda for nylig har »ryddet op« og afskrevet næsten ½ mia. kr. Ministeren tager i sin besvarelse af udvalgets spørgsmål udgangspunkt i 1974 og konkluderer på denne baggrund, at der i pristalsregulerede kroner er tale om et mindre fald. Hertil kommer, at 1974 endda ikke er et tilfældigt valgt år, men netop det år, hvor dansk erhvervsliv var i dyb krise efter indlemmelsen i EF og efter den første oliekrise. Dengang havde Danmark europæisk arbejdsløshedsrekord.

2) Momsrestancerne i 1969 er ikke oplyst. De var, efter hvad mindretallet erfarer, helt ubetydelige og var jo også så små, at ministeriet ikke har nogen opgørelse over størrelsen. Året 1969, da konkursprivilegiet blev afskaffet, var midt i de skattefrie år, hvor erhvervslivet havde stærkt stigende indtjening og der ikke fandtes arbejdsløshed.

I stedet vælger skatteministeren at oplyse, hvad restancerne var i slutningen af 1974, nemlig skønsmæssigt 730 mio. kr. (Dette skøn er, når man i øvrigt ser på sammenhængen i besvarelserne, med sikkerhed ikke for lavt). 1974 er, som det fremgår ovenfor, ikke et tilfældigt valgt år. Med et (tvivlsomt) skøn fra 1974 som baggrund konkluderer skatteministeren, at restancerne på moms ikke kan antages at være steget voldsomt. Mindretallet mener på denne baggrund, at ministerens svar er vildledende.

3) Det fremgår af besvarelserne, at det ikke er muligt at nægte en erhvervsdrivende at opkræve moms og A-skat for det offentlige eller tvangsafmelde ham, heller ikke selv om den pågældende tidligere er gået konkurs med en stribe selskaber eller i det hele må antages at være en særdeles dårlig betaler. Det offentliges tilgodehavender kan derfor ikke, som det blev gjort under 1. behandling, sammenlignes med andre

erhvervsdrivendes tilgodehavender, for disse har alle mulighed for at foretage kreditværdighedsvurdering, før kredit gives. Typisk er det sådan, at står den pågældende registretet i kreditoplysningsbureauerne, nægter man ham kredit. Det offentlige kan ikke nægte kredit, uanset hvor mange registre den pågældende måtte være optaget i.

Skatteministeren har endelig i sit svar peget på, at der dog er mulighed for at forkorte en virksomheds frist for afregning af A-skat og moms, hvis virksomheden gentagne gange undlader at indbetale rettidigt. Men det oplyses ikke, at denne mulighed formentlig sjældent benyttes. I hvert fald hører det til de helt absolutte undtagelser.

4) Det fremgår af besvarelserne, at: »skatte- og afgiftslovgivningen indeholder ingen strafbestemmelser vedrørende manglende indbetaling af redegjort forfalden moms«. Justitsministeren oplyser, at det næppe kan udelukkes, at særligt grove tilfælde kan henhøre under reglerne om skyldnersvig. Men disse regler har aldrig været brugt.

5) Det fremgår af besvarelserne, at man har lempet praksis på administrationen af strafbestemmelserne i kildeskatteloven for så vidt angår A-skat. Nu skal man ikke have indbetalt A-skat i mindst 6 måneder, og samtidig skal restancen overstige 200.000 kr., før bestemmelserne tages i brug. Det betyder, at selv om et selskab som Nordisk Fjer A/S formentlig har millionrestancer i A-skat, vil bestemmelserne næppe blive taget i anvendelse.

6) Det fremgår af besvarelserne, at hvis blot én kreditor protesterer, kan Told- og Skattestyrelsen ikke optræde som bobestyrer eller kurator. Der er således sikkerhed for, at Told- og Skattestyrelsen ikke kan misbruge bemyndigelser imod øvrige kreditorer.

7) Det fremgår af besvarelserne, at ministeren på trods af lovtæksten og på trods af bemærkningerne »misforstår« forslaget og ser det som et særligt problem, at nogle kreditorer vil undlade at udpege en anden kurator end Told- og Skattestyrelsen, fordi de ikke kan stille den nødvendige sikkerhed. Men forslaget sigter netop på den situation, hvor ingen anden kurator udpeges, fordi ingen af kreditorerne »ønsker at kaste gode kroner efter dårlige«, fordi det må antages, at boet er tomt/tømt. Kan ingen af de øvrige kreditorer stille sikkerhed, eller